

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 02/35012 en 03/15987 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 2 maart 2007
in de gedingen tussen:

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 april 2002 heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 17 februari 2003 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen de weigering om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 maart 2007, verzonden op 22 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, (hierna: de rechtbank) de door de vreemdeling tegen deze besluiten ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en de minister opgedragen nieuwe besluiten op de aanvraag en op het gemaakte bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 4 mei 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief in de eerste plaats dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet valt in te zien hoe door middel van feitelijke waarneming kan worden vastgesteld of de gestelde omnummering van percelen op de heeft plaatsgevonden, en dat daarom een concreet aanknopingspunt bestaat om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van het door de Minister van Buitenlandse Zaken uitgebrachte individuele ambtsbericht van 10 februari 2004. Hiertoe betoogt de staatssecretaris dat indien, zoals in het onderhavige geval, vóórdat de gestelde omnummering zou hebben plaatsgevonden, onderzoek is gedaan op een adres, en, nadat is gesteld dat een omnummering heeft plaatsgevonden, opnieuw op dat adres een onderzoek wordt uitgevoerd, door middel van waarneming kan worden vastgesteld dat het huis niet is omgenummerd. Om deze reden heeft de rechtbank in de door de vreemdeling overgelegde verklaringen van het wijkhoofd geen concreet aanknopingspunt kunnen zien om te twijfelen aan het ambtsbericht.

Ook in de door de vreemdeling overgelegde verklaring van de mensenrechtenorganisatie Comité pour la démocratie et les droits de l'homme (hierna: het CDDH) van 18 augustus 2005 heeft de rechtbank

volgens de staatssecretaris geen concreet aanknopingspunt als vorenbedoeld kunnen zien, nu hierin louter is vermeld dat het wijkhoofd bij het CDDH zijn verontwaardiging heeft geuit over de bevindingen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, en deze verklaring geen bevestiging van de informatie ten aanzien van een omnummering bevat.

2.1.1. Ten behoeve van een op 19 oktober 2001 gedateerd ambtsbericht is onderzoek gedaan op het door de vreemdeling opgegeven adres,

De vreemdeling heeft gesteld dat in 2002 op de een omnummering heeft plaatsgevonden. Nu vóór dat de gestelde omnummering zou hebben plaatsgevonden reeds een onderzoek was ingesteld, kon tijdens het onderzoek dat is ingesteld naar aanleiding van de gestelde omnummering, door middel van waarneming worden vastgesteld of de nummering van het door de vreemdeling opgegeven adres al dan niet is gewijzigd ten opzichte van die in 2001. De rechtbank heeft in de gestelde omnummering ten onrechte een concreet aanknopingspunt gezien om te twijfelen aan de juistheid van het ambtsbericht van 10 februari 2004. De grief slaagt in zoverre.

2.2. De staatssecretaris betoogt voorts dat de rechtbank weliswaar op juiste gronden heeft overwogen dat uit de in het ambtsbericht van 10 februari 2004 vermelde omstandigheid dat de buurman, die de vreemdeling zou hebben geholpen met zijn vlucht, meer dan vijf jaar daarvoor is overleden, niet zonder meer voortvloeit dat deze persoon in augustus 1998 geen hulp aan de vreemdeling kan hebben geboden, maar dat de rechtbank ten onrechte voorbij is gegaan aan hetgeen hieromtrent overigens is vermeld in de onderliggende stukken bij dat ambtsbericht.

2.2.1. De grief slaagt in zoverre eveneens. De aangevallen uitspraak geeft er geen blijk van dat is onderkend dat in de verklaring van een andere buurman, gedateerd 17 december 2003 en behorende bij de onderliggende stukken bij het individuele ambtsbericht van 10 februari 2004, wordt vermeld dat de bovengenoemde persoon op een zodanig tijdstip is overleden dat hij geen hulp meer kan hebben geboden aan de vreemdeling. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de conclusie, zoals weergegeven in het ambtsbericht van 10 februari 2004, niet zonder nader onderzoek had kunnen worden getrokken, en dat dit een aanknopingspunt vormt om te twijfelen aan de juistheid en volledigheid van dat ambtsbericht.

2.3. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het hoger beroep kennelijk gegrond is. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de afwijzing van de aanvraag en de ongegrondverklaring van het bezwaar beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden.

2.4. In de bij de rechtbank door de vreemdeling overgelegde stukken en in hetgeen hij in de beroepen heeft gesteld, ziet de Afdeling, gelet op hetgeen hierover is overwogen en nu deze stukken niet met authentieke documenten zijn onderbouwd, geen concrete aanknopingspunten om aan de bevindingen van de individuele ambtsberichten te twijfelen. Omdat uit de

ambtsberichten volgt dat de vreemdeling onjuiste verklaringen heeft afgelegd, heeft de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van de vreemdeling. Reeds hierom behoeft de beroepsgrond dat de staatssecretaris het ontbreken van documenten ter vaststelling van de identiteit en reisroute in redelijkheid niet heeft kunnen tegenwerpen, geen bespreking meer.

2.4.1. Voorts heeft de staatssecretaris zich, gezien de afkomst van de vreemdeling, terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet behoort tot een categorie asielzoekers, voor wie terugkeer naar de Democratische Republiek Congo van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

2.4.2. Gelet op het vorenoverwogene is er tevens geen plaats voor het oordeel dat de minister in redelijkheid niet tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de beslissing van de staatssecretaris om de vreemdeling niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

2.4.3. Gelet op het vorenstaande, zal de Afdeling de inleidende beroepen van de vreemdeling alsnog ongegrond verklaren.

2.4.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 2 maart 2007 in de zaken nos. AWB 02/35012 en 03/15987;
- III. verklaart de door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

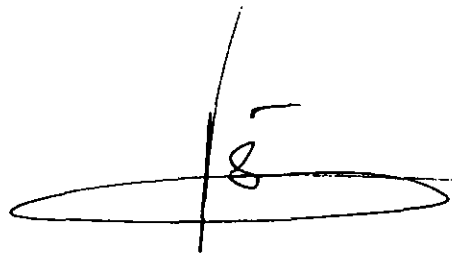
w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2007

361.

Verzonden: 19 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSPRAAK

Reg.nr.: AWB 02/35012 en AWB 03/15987
V-nummer

Inzake : , eiser,
gemachtigde mr. W.H.M. Ummels, advocaat te Rotterdam,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. W.A. Kleingeld.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op _____ en met de nationaliteit van de Democratische Republiek Congo (DRC), verblijft naar eigen zeggen sedert 26 oktober 1998 als vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Op 30 oktober 1998 heeft hij een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Op 15 maart 2002 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 12 april 2002 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 19 april 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Tevens heeft verweerder ambtshalve besloten dat eiser niet in aanmerking komt voor toelating als alleenstaande minderjarige vreemdeling (amv) of voor toelating op grond van het driejarenbeleid.

2. Op 6 mei 2002 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Naar aanleiding van het beroepschrift heeft verweerder bij brief van 25 oktober 2002 de rechtbank bericht dat de Minister van Buitenlandse Zaken opnieuw onderzoek zal doen. De resultaten van dit onderzoek zijn op 12 december 2002 bekend gemaakt.

3. Bij brief van 14 mei 2002 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen de ambthaltve weigering van verweerder een verblijfsvergunning als amv te verlenen, alsmede tegen de weigering van een verblijfsvergunning op grond van het driejarenbeleid. Bij besluit van 17 februari 2003 heeft verweerder de bezwaren ongegrond verklaard. Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 12 maart 2003 beroep ingesteld.

4. Verweerder heeft op 11 maart 2003 en op 26 augustus 2003 een verweerschrift ingediend.

5. De openbare behandeling van beide beroepen heeft plaatsgevonden op

23 september 2003. Ter zitting is de behandeling geschorst. De Minister van Buitenlandse zaken is verzocht de onderliggende stukken van de individuele ambtsberichten van 19 oktober 2001 en 12 december 2002 over te leggen.

6. Op 10 februari 2004 is opnieuw een individueel ambtsbericht uitgebracht.

7. Op 30 augustus 2005 heeft een tweede zitting plaatsgevonden. Ter zitting is de behandeling van de zaak opnieuw geschorst teneinde de onderliggende stukken op te vragen van het individueel ambtsbericht van 10 februari 2004. Verweerder heeft zich beroepen op artikel 8:29, eerste lid van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Bij uitspraak van 17 juli 2006 heeft de rechter-commissaris van deze rechtbank de beperkte kennisneming deels gerechtvaardigd geacht. Verweerder heeft daarop een aangepast stuk overgelegd. Bij brief van 2 november 2006 heeft verweerder een nadere aanvulling op het verweerschrift ingediend.

8. Op 8 december 2006 heeft een nadere zitting plaatsgevonden. Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.3. Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

1.4. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef, en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2. Eiser heeft aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat op 29 augustus 1998 soldaten een inval hebben gedaan in zijn ouderlijk huis. De vader van eiser werd ervan verdacht te behoren tot de Tutsi-bevolkingsgroep. De vader van eiser is meegenomen door de soldaten. Eiser was op dat moment niet thuis. Hij is opgevangen door een buurman, papa genaamd. Deze heeft eiser naar een kerk gebracht, van waaruit eiser door een priester naar Nederland is gebracht.

3. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel. Verweerder legt hieraan ten grondslag dat eiser geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing van zijn asielrelaas. Voorts is uit de individuele ambtsberichten naar voren gekomen dat eiser niet bekend is op het adres waar hij naar zijn verklaringen tot aan zijn vertrek zou hebben gewoond. Verweerder acht het relaas dan ook ongeloofwaardig. Eiser komt dan ook niet in aanmerking voor toelating als vluchteling. De omstandigheid dat het relaas van eiser niet geloofwaardig is, heeft tot gevolg dat eiser onderzoek naar adequate opvang heeft gefrustreerd, zodat hij evenmin in aanmerking komt voor toelating als amv. Het verstrekken van onjuiste gegevens vormt tevens een contra-indicatie voor toelating op grond van het driejarenbeleid.

4. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij voert daartoe onder meer aan dat de individuele ambtsberichten onzorgvuldig tot stand zijn gekomen. Eiser heeft rapporten overlegd van de International Society for Human Rights-Société Internationale pour les Droits de l'Homme (SHR-SIDH), afdeling Congo, die deze ambtsberichten tegenspreken. Eiser beroept zich voorts op het categoriale beschermingsbeleid voor de Tutsi-bevolkingsgroep en de hoorplicht.

5.1. De rechtbank overweegt het volgende.

5.2. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de omstandigheid dat eiser geen documenten, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000, heeft overgelegd terecht betrokken bij het onderzoek of de aanvraag kon worden afgewezen. De rechtbank overweegt daartoe dat eiser geen documenten of reisbescheiden heeft overgelegd en daarnaast ook geen gegevens zoals plaatsnamen of vervoersmaatschappijen heeft genoemd. De stelling dat hem dit niet kan worden aangerekend, aangezien hij onderweg in een afhankelijke positie verkeerde en gelet op zijn jeugdige leeftijd een beperkte ontwikkeling had, volgt de rechtbank niet. De rechtbank overweegt daartoe dat eiser bij binnenkomst naar eigen zeggen 15 jaar oud was en in het eerste gehoor heeft verklaard dat hij enkele klassen middelbaar onderwijs heeft gevolgd met onder meer de vakken Frans, Engels en aardrijkskunde, zodat in elk geval van eiser mocht worden verwacht dat hij meer concrete gegevens over zijn reis zou hebben verstrekt.

5.3.1 De rechtbank overweegt dat verweerder zijn standpunt dat het relaas van eiser niet geloofwaardig is, heeft gebaseerd op de individuele ambtsberichten die de Minister van Buitenlandse Zaken in opdracht van verweerder heeft uitgebracht. Het betreft de individuele ambtsberichten van:

- 19 oktober 2001, DPV/AM-743028;
- 12 december 2002, DPV/AM-U021017.1874/2/743028; en
- 10 februari 2004, DPV/AM-U021017/3/743028.

5.3.2. In de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRvS) van onder andere 12 oktober 2001 (AB 2001, 359) is overwogen dat een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken omtrent de situatie in een land kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies. Daartoe dient het ambtsbericht op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

5.3.3. Eiser heeft tegenover deze individuele ambtsberichten - onder meer - de volgende stukken gesteld:

- rapporten en brieven van de mensenrechtenorganisatie ISHR-SIDH, afdeling Congo, met name de stukken van 29 juni 2002, 25 februari 2003, 4 augustus 2003, 18 september 2003 en 13 december 2003;
- stukken van de organisatie Docu Congo, documentatie- en informatiecentrum inzake de Democratische Republiek Congo, van 10 maart 2003, 15 september 2003 en van 18 augustus 2005;
- een verklaring van de mensenrechtenorganisatie Comité pour la démocratie et les droits de l'homme (CDDH) van 18 augustus 2005, alsmede de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Maastricht, ABW 02/88054, van 25 februari 2004;
- een verklaring van het wijkhoofd van _____ van 18 augustus 2003, nogmaals bevestigd op 18 augustus 2005.

5.3.4. In het Algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 2003 inzake de DRC staat dat in de DRC een groot aantal mensenrechtenorganisaties werkzaam zijn. De organisatie ISHR-SIDH is in dit ambtsbericht niet met name genoemd, maar wel genoemd is de organisatie CDDH waarover staat vermeld dat dit een van de bonafide mensenrechtenorganisaties is.

5.3.5. Het onderzoek heeft zich met name toegespitst op het huisadres, _____ waar eiser stelt te hebben gewoond tot eind augustus 1998 en de verklaringen die de burens hebben afgegeven daaromtrent.

5.3.6. Ten aanzien van het adres staat in het eerste individuele ambtsbericht van 19 oktober 2001 dat eiser niet bekend is bij de bewoners van de avenue _____ die hebben verklaard dat zij daar sinds maart 1998 wonen.

In het rapport van de ISHR-SIDH van 29 juni 2002 staat dat het huis op de _____ gedeeltelijk is verwoest. De achterburen aan de _____ hebben verklaard dat eiser aan de _____ heeft gewoond tot aan de inval van soldaten in augustus 1998. Deze verklaring wordt gesteund door een vriend van eiser, _____ en de vrouw van papa _____ die nog op nummer _____ van de _____ woont.

In het tweede individuele ambtsbericht is de informatie uit het ambtsbericht van 2001 bevestigd en is het onderzoek van de Minister van Buitenlandse Zaken uitgebreid naar de burens op de _____

Deze personen bevestigden de verklaring van de bewoonster van _____

In de reactie van de ISHR-SIDH van 25 februari 2003 is aangegeven dat in het individueel ambtsbericht geen namen zijn genoemd van de personen waarmee op _____

de aangegeven adressen is gesproken. Daardoor is het lastig om de onderzoeksresultaten te verifiëren.

In de verklaring van 18 augustus 2003 heeft wijkhoofd van de wijk verklaard dat eiser woonachtig is geweest aan de nummer . Het huis is sinds de dood van eisers vader in vergevorderde staat van verwoesting en onbewoond gebleven. Voorts heeft het wijkhoofd verklaard dat de nummering van de percelen ter plaatse het jaar daarvoor is gewijzigd. Het desbetreffende perceel heeft nu nummer

In het individueel ambtsbericht van 10 februari 2004 staat dat er in de geen omnummering heeft plaatsgevonden. Vermeld is dat dit ter plaatse is vastgesteld in gezelschap van een ambtenaar van het Quartier. Het pand op nummer is niet verwoest, maar is niet afgebouwd.

5.3.7. De rechtbank overweegt dat aldus de centrale vraag is of er in de sprake is geweest van omnummering van de percelen. In de verklaring van het wijkhoofd van 18 augustus 2003 is dit voor het eerst naar voren gekomen. Verweerder heeft daarop blijkens het ambtsbericht van 10 februari 2004 onderzoek gedaan door ter plaatse met een ambtenaar te gaan kijken. Niet valt in te zien hoe op deze wijze de omnummering van de percelen kan worden vastgesteld. In het ambtsbericht is verder opgemerkt dat het wijkhoofd heeft verklaard dat zijn verklaring inzake de omnummering onjuist is. Het wijkhoofd heeft daarop zijn verklaring nogmaals bevestigd in zijn tweede verklaring van 18 augustus 2005 en bovendien is deze informatie bevestigd in de verklaring van de mensenrechtenorganisatie CDDH van eveneens 18 augustus 2005, welke organisatie in het algemeen ambtsbericht bona fide is genoemd. In het licht daarvan is er naar het oordeel van de rechtbank een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de volledigheid en juistheid van de informatie in het ambtsbericht.

5.3.8. Inzake de buurman papa staat in het individueel ambtsbericht van 10 februari 2004 vermeld dat een andere buurman heeft verklaard dat papa meer dan vijf jaar geleden is overleden. Het ambtsbericht verbindt hieraan de conclusie en dat hij derhalve geen hulp kan hebben geboden aan eiser op 29 augustus 1998. Eiser heeft er terecht op gewezen dat niet valt in te zien waarom er op 29 augustus 1998 geen hulp kan zijn geboden door deze persoon. Het onderzoek is immers gestart bij brief van 3 november 2003 en vijf jaar daarvoor is november 1998, derhalve enkele maanden ná de gestelde arrestatie. Op basis van de enkele vage opmerking van de buurman kan deze conclusie niet zonder meer worden getrokken. Daarvoor was nader onderzoek nodig geweest. Dit vormt eveneens een aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het individueel ambtsbericht.

5.3.9. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder door zijn besluit te baseren op deze onderzoeksresultaten het bestreden besluit onzorgvuldig heeft voorbereid en onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd.

5.4. Nu de onderzoeksresultaten tevens ten grondslag liggen aan de bestreden besluiten tot weigering van een verblijfsvergunning als amv en de weigering van toelating op grond van het driejarenbeleid zijn ook deze besluiten onzorgvuldig tot stand gekomen en ondeugdelijk gemotiveerd.

6. De beroepen zijn gegrond. De bestreden besluiten komen voor vernietiging in aanmerking op grond van de artikelen 3:2, en 3:46 en 7:12, eerste lid, van de Awb. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking.

7. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van de beroepen redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1288,- (1 punt per beroepsschrift (twee procedures) en 2 punten voor het verschijnen ter zitting (1 punt voor de eerste zitting en tweemaal 0,5 punt voor de nadere zittingen) met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid van de Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

III BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

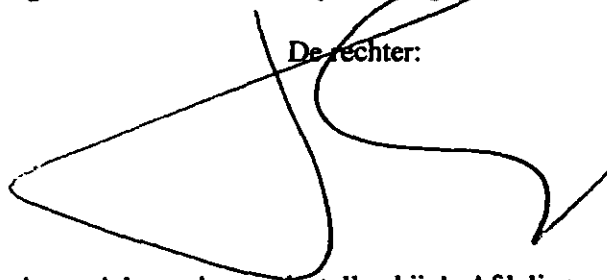
- 1 verklaart de beroepen gegrond;
- 2 vernietigt de bestreden besluiten;
- 3 bepaalt dat verweerder binnen 4 weken na verzending van deze uitspraak nieuwe besluiten neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 1288,— onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;
- 5 gelast dat de Staat der Nederlanden als rechtspersoon het door eiser betaalde griffierecht ten bedrage van € 116,— vergoedt.

Aldus gedaan door mr. H.C. Naves, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 2 maart 2007, in tegenwoordigheid van mr. I.M.L.J. Spierings, griffier.

De griffier:

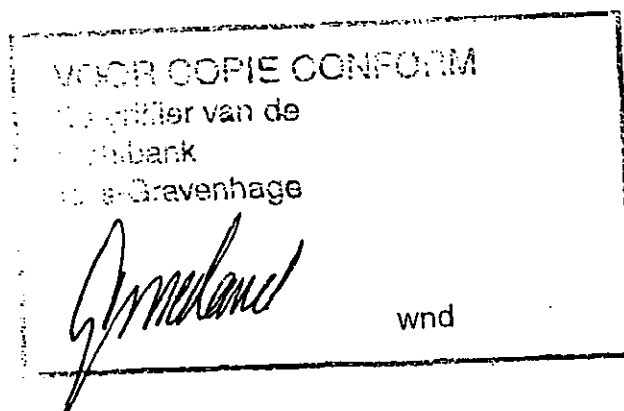


De rechter:

**Rechtsmiddel**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op: 22 MRT 2007



Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrenghe Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 APR 2007	
ZAAKNR.	200707781-1
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. GH/mp/51009142

uw ref. -

inzake SvJ /

Hogerberoepschrift alsmede een verzoek
tot het treffen van een voorlopige
voorziening (IND-nr. 9810.27.8116)

G.M.H. Hoogvliet

Advocaat

t (070) 515 37 03

f (070) 515 30 91

gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl

19 april 2007

Hoogedelgestrenghe heer,

Namens de staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik u hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Blijkens de bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat binnen vier weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit moet worden genomen met inachtneming van de uitspraak.

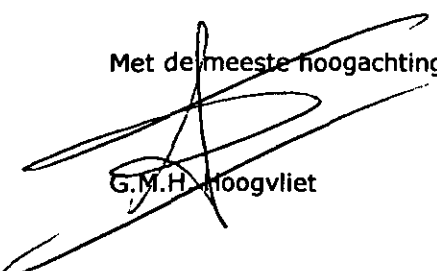
Namens de staatssecretaris verzoek ik u bij wege van voorlopige voorziening te bepalen dat de staatssecretaris niet gehouden is gevolg te geven aan de verplichting om binnen vier weken na verzending van de uitspraak opnieuw te beslissen, zolang niet op het hoger beroep dat zijdens de staatssecretaris thans wordt ingesteld is beslist.

datum 19 april 2007
onze ref. GH/mp/51009142

2/2

Een exemplaar van dit hogerberoepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. W.H.M. Ummels, advocaat te Rotterdam.

Met de meeste hoogachting,



G.M.H. Hoogvliet

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 APR 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(voorheen: de minister van Justitie;
daarvoor: de minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie)
(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verblijvende te
v e r w e e r d e r,
gemachtigde: mr. W.H.M. Ummels,
advocaat te Rotterdam
(Mathenesserlaan 357b, 3023 GC Rotterdam)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 2 maart 2007, op 22 maart 2007 door de rechtbank verzonden (Awb 02/35012 en 03/15987).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak zijn de beroepen van 6 mei 2002, gericht tegen de niet-inwilliging van de aanvraag om toelating als vluchteling, aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ex artikel 28 Vw 2000, en van 12 maart 2003, gericht tegen de ambtshalve weigering een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling en op grond van het driejarenbeleid te verlenen, gegrond verklaard, zijn de besluiten van 19 april 2002 en 17 februari 2003 vernietigd, is bepaald dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon binnen vier weken na verzending van de uitspraak nieuwe besluiten neemt met inachtneming van de uitspraak en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.5.3.7:

“De rechtbank overweegt dat aldus de centrale vraag is of er in de sprake is geweest van omnummering van de percelen. In de verklaring van het wijkhoofd van 18 augustus 2003 is dit voor het eerst naar voren gekomen. Verweerder heeft daarop blijkens het ambtsbericht van 10 februari 2004 onderzoek gedaan door ter plaatse met een ambtenaar te gaan kijken. Niet valt in te zien hoe op deze wijze de omnummering van de percelen kan worden vastgesteld. In het ambtsbericht is verder opgemerkt dat het wijkhoofd heeft verklaard dat zijn verklaring inzake de omnummering onjuist is. Het wijkhoofd heeft daarop zijn verklaring nogmaals bevestigd in zijn tweede verklaring van 18 augustus 2005 en bovendien is deze informatie bevestigd in de verklaring van de mensenrechtenorganisatie CDDH van eveneens 18 augustus 2005, welke organisatie in het algemeen ambtsbericht bona-fide is genoemd. In het licht daarvan is er naar het oordeel van de rechtbank een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de volledigheid en juistheid van de informatie in het ambtsbericht.”

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.5.3.8:

“Inzake de buurman papa _ staat in het individueel ambtsbericht van 10 februari 2004 vermeld dat een andere buurman heeft verklaard dat papa meer dan vijf jaar geleden is overleden. Het ambtsbericht verbindt hieraan de conclusie (en?) dat hij derhalve geen hulp kan hebben geboden aan eiser op 29 augustus 1998. Eiser heeft er terecht op gewezen dat niet valt in te zien waarom er op 29 augustus 1998 geen hulp kan zijn geboden door deze persoon. Het onderzoek is immers gestart bij brief van 3 november 2003 en vijf jaar daarvoor is november 1998, derhalve enkele maanden na de gestelde arrestatie. Op basis van de enkele vage opmerking van de buurman kan deze conclusie niet zonder meer worden getrokken. Daarvoor was nader onderzoek nodig geweest. Dit vormt eveneens een aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het individueel ambtsbericht.”

2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank ten gevolge op de hiervoor geciteerde overwegingen als is weergegeven in de rov.'s II.5.3.9, 5.4, 6 en 7.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 Naar aanleiding van de aanvraag om toelating als vluchteling van verweerder, alsmede in het kader van de ambtshalve beoordeling van de aanspraken van verweerder in het kader van het amv-beleid en het driejarenbeleid, is door de minister van Buitenlandse Zaken een drietal onderzoeken verricht in het land van herkomst van verweerder. Het eerste ambtsbericht, dat dateert van 19 oktober 2001, vermeldt – voor zover te dezen relevant – dat verweerder op het door hem genoemde adres nr. niet bekend is. De bewoners die ten tijde van het onderzoek het perceel bewoonden ontkennen dat verweerder van zijn geboorte tot augustus 1998 met zijn vader op dit adres heeft gewoond. De bewoners, evenals de burens, ontkennen dat op 27 en 29 augustus 1998 militairen op bovengenoemd adres zijn binnengevallen. Tenslotte bevat dit ambtsbericht nog gegevens omtrent kerken. De parochie bleek zich niet te bevinden in de wijk die eiser heeft genoemd.
- 3.2 Naar aanleiding van een namens verweerder ingebracht rapport van 29 juni 2002 van ISHR-SIDH, welk rapport kan worden beschouwd als een nadere onderbouwing van eerdere stellingen zodat het terecht bij het onderzoek betrokken is, is de minister van Buitenlandse Zaken verzocht een reactie te geven op de inhoud daarvan. Deze reactie is gegeven bij ambtsbericht van 12 december 2002. In dit ambtsbericht is aangegeven dat op het door verweerder genoemde adres, nr. , wederom gesproken is met de bewoonster van dit adres. Zij bevestigde haar eerdere verklaring dat verweerder nooit met zijn vader op dat adres heeft gewoond. Zij en haar echtgenoot hebben het pand voor 1998 gekocht en op het adres heeft geen enkele

arrestatie of plundering plaatsgevonden. Het pand was nog volledig intact. Bewoners van de nrs. en van de en de bewoner van de nr. hebben de verklaring van de bewoonster van nr. bevestigd. Betrokkenen zouden geen bezoek hebben gehad van medewerkers van ISHR-SIDH in juni of juli 2002, noch op een andere datum. De in het rapport van ISHR-SIDH genoemde personen waren bij de betrokkenen niet bekend. Ook papa en diens echtgenote waren bij de bewoners van het adres waar zij woonachtig zouden zijn niet bekend. In dit ambtsbericht wordt tenslotte gesteld dat het beeld wordt bevestigd dat reeds jaren bestaat bij de afdeling Asiel- en Migratiezaken over de betrouwbaarheid van ISHR-SIDH in asielonderzoeken.

- 3.3 Naar aanleiding van dit tweede ambtsbericht zijn wederom nadere stukken ingebracht die hebben geleid tot het derde en laatste in deze procedure uitgebrachte ambtsbericht, dat van 10 februari 2004. In dit laatste ambtsbericht is gesteld dat geen omnummering heeft plaatsgevonden van de percelen, zoals zijdens verweerder was gesteld, hetgeen ter plaatse in het gezelschap van een ambtenaar van de wijk zou zijn vastgesteld. Voorts wordt vermeld dat de bewoner van de nr nooit is benaderd of ondervraagd door vertegenwoordigers van ISHR-SIDH. De bewoner ontkent de woorden die men hem toedicht. Wel wordt geconstateerd dat de dochter van de bewoner is gevraagd door medewerkers van een mensenrechtenorganisatie, waarvan zij de naam niet meer weet, om hun rapport te bevestigen, hetgeen zij niet heeft willen doen, omdat de namen die in het rapport werden genoemd haar onbekend voorkwamen. De bewoner van nr. verklaarde voorts dat papa op nr. heeft gewoond en meer dan vijf jaar geleden is overleden. Aan deze constatering is tussen haakjes toegevoegd dat hij geen hulp kan hebben verleend aan betrokkene op 29 augustus 1998. Opgemerkt is nog dat het pand op nr. niet verwoest is maar nog niet is afgebouwd. Tenslotte wordt aangegeven dat de verklaring van 18 augustus 2003 inderdaad door de heer is ondertekend. Betrokkene heeft echter aangegeven dit document te hebben opgesteld om de onderzoekers van ISHR-SIDH ter wille te zijn. De inhoud van het document komt echter niet overeen met de werkelijkheid.
- 3.4 Na dit ambtsbericht zijn zijdens verweerder wederom nadere stukken in het geding gebracht ter ontkrachting van de ambtsberichten.
- 3.5 Gegeven het feit dat de rechtbank heeft beslist – kort gezegd – dat artikel 31, lid 2, aanhef en onder f Vw 2000 terecht aan verweerder is tegengeworpen, was de vraag of de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon het relaas terecht ongeloofwaardig heeft mogen achten, in die zin dat het positieve overtuigingskracht ontbeert.

- 3.6 De staatssecretaris meent dat niet, en zeker niet zonder meer, kan worden aanvaard dat bij de beantwoording van die vraag doorslaggevend is of in de sprake is geweest van een omnummering van de percelen. Doorslaggevend is of aan de beweringen van verweerder omtrent zijn woonplaats en de daar plaatsgevonden hebbende gebeurtenissen positieve overtuigingskracht kan worden toegekend.
- 3.7 Blijkens de namens verweerder overgelegde stukken zou eerder bedoelde omnummering van percelen in augustus 2002 hebben plaatsgevonden. Het eerste onderzoek van de minister van Buitenlandse Zaken heeft ruim daarvoor plaatsgevonden. Er is derhalve geen enkele reden aan te nemen dat het onderzoek dat namens de minister van Buitenlandse Zaken is uitgevoerd zich niet zou hebben gericht op het adres dat door verweerder is genoemd. Uit het ambtsbericht dat naar aanleiding van het tweede onderzoek is opgesteld – het ambtsbericht van 12 december 2002 – blijkt dat op hetzelfde adres wederom onderzoek heeft plaatsgevonden en dat opnieuw is gesproken met de bewoonster van dit adres. Onmiskenbaar blijkt dat is gesproken met diegene waarmee in het kader van het eerste onderzoek ook is gesproken.
- 3.8 In het ambtsbericht van 10 februari 2004 is gesteld dat geen omnummering van de percelen heeft plaatsgevonden, hetgeen ter plaatse in het gezelschap van een ambtenaar van het Quartier is vastgesteld. De rechtbank overweegt dienaangaande dat niet valt in te zien hoe op deze wijze de omnummering van de percelen kan worden vastgesteld. Deze overweging is onbegrijpelijk, althans zonder nadere motivering niet inzichtelijk. Indien in het kader van het eerste onderzoek, dat plaatsvond voordat de vermeende omnummering zou hebben plaatsgevonden, een onderzoek is ingesteld op een adres met een bepaald nummer en, nadat is ingebracht dat een omnummering zou hebben plaatsgevonden, opnieuw op datzelfde adres een onderzoek wordt ingesteld, valt niet in te zien waarom aldus niet kan worden geconstateerd dat van omnummering geen sprake is geweest. De rechtbank lijkt te hebben miskend dat volgens de door verweerder ingebrachte informatie de omnummering heeft plaatsgevonden na het eerste ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken (en overigens ook na het eerste rapport van ISHR-SIDH).
- 3.9 In het licht van de feitelijke constatering dat omnummering niet heeft plaatsgevonden, is de verklaring van het wijkhoofd dat hij zijn verklaring van 18 augustus 2003 heeft afgegeven – kort gezegd – om de onderzoekers van ISHR-SIDH ter wille te zijn van secundaire betekenis. De omstandigheid dat het desbetreffende wijkhoofd later, kennelijk in een moeilijk pakket gebracht, zijn eerdere verklaringen weer heeft bevestigd, doet niet af aan de feitelijke waarnemingen die zijn gedaan in het kader van de tijdens de minister van Buitenlandse Zaken ingestelde onderzoeken.
- 3.10 In dit kader acht de rechtbank ook relevant de verklaring van 18 augustus 2005 van het CDDH. De rechtbank stelt dat de informatie van het wijkhoofd in deze verklaring

wordt bevestigd. Uit deze verklaring blijkt echter niet meer dan dat het desbetreffende wijkhoofd, overigens in gezelschap van de heer _____ president van de ISHR-SIDH, bij de ondertekenaar van de verklaring is geweest en dat het wijkhoofd zijn verontwaardiging heeft geuit over de bevindingen van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Een bevestiging van de informatie ten aanzien van de omnummering bevat deze verklaring niet. Of het CDDH geacht kan worden bona fide te zijn, kan in dit kader in het midden blijven.

- 3.11 De gevolgtrekking uit het voorgaande is dat de rechtbank ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat sprake is van een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de volledigheid en juistheid van de informatie in het ambtsbericht van – naar de staatssecretaris aanneemt – 10 februari 2004. Bovendien heeft de rechtbank miskend dat het in dit kader overwogene niet afdoet aan de resultaten van het eerste onderzoek waarvan in het eerste ambtsbericht verslag is gedaan.
- 3.12 Rov. II.5.3.8 heeft evenzeer betrekking op het derde ambtsbericht, dat van 10 februari 2004. Aan de rechtbank kan worden toegegeven dat uit de mededeling dat papa _____ meer dan vijf jaar geleden is overleden niet zonder meer en onomstotelijk voortvloeit dat papa _____ in augustus 1998 geen hulp kan hebben geboden. De rechtbank heeft echter kennis kunnen nemen van de onderliggende stukken van dit ambtsbericht. Uit de openbaar gemaakte passages van die onderliggende stukken blijkt dat door een bron is gemeld dat papa _____ “est décédé depuis plus de cinq ans, en sorte qu’il n’est pas possible qu’il ait prêté assistance au demandeur d’asile le 29 août 1998”. Het rapport dateert van 17 december 2003. De passage in het ambtsbericht moet aldus worden verstaan dat blijkens het onderzoek papa _____ meer dan vijf jaar voor het onderzoek is overleden, en wel op een zodanig moment dat hij verweerder in augustus 1998 niet behulpzaam kan zijn geweest. Ook dat heeft de rechtbank miskend. Overigens is niet gebleken dat de rechtbank de minister van Buitenlandse Zaken ter zake om toelichting c.q. verduidelijking heeft gevraagd, hetgeen voor de hand zou hebben gelegen nu de rechtbank de desbetreffende passage in het ambtsbericht van februari 2004 voor het te geven oordeel kennelijk zo van belang achtte.
- 3.13 Overigens is de staatssecretaris van oordeel dat ook los van het moment van overlijden van papa Longo op grond van de ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken de conclusie had behoren te zijn dat van het relaas van verweerder inderdaad geen, althans onvoldoende positieve overtuigingskracht uitgaat. Hetgeen in rov. II.5.3.8. is overwogen kan de gegrondverklaring van de beroepen en de vernietiging van de bestreden besluiten derhalve niet, en zeker niet zelfstandig, dragen.
- 3.14 Zoals uw Afdeling ongetwijfeld bekend is, zijn er meer procedures (geweest) waarin informatie van ISHR-SIDH een rol speelde.

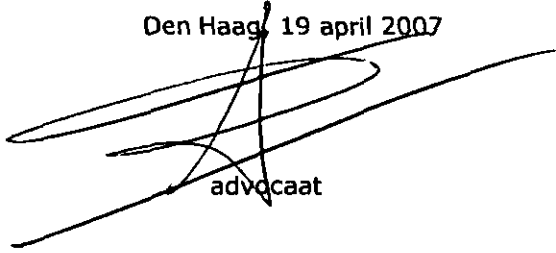
Zie bijvoorbeeld:

- ABRS 6 april 2006 (200509095/1 en 200509100/1; **bijlage 2**).

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van de door verweerder tegen de besluiten van 19 april 2002 en 17 februari 2003 ingestelde beroepen.

Den Haag, 19 april 2007



advocaat

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 33
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009142
referentie	IND-9810.27.8116